

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, IČO: 67010041,
sídlem Cejl 866/50a, Zábřovice, 602 00 Brno,
zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem,
sídlem Slavíkova 23, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10,

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

- 1) **D8 Žďárek s. r. o.**, IČO: 06503136,
sídlem Pitterova 2855/13, 130 00 Praha 3,
- 2) **Obec Libouchec**, IČO: 00266833,
sídlem Libouchec 211, 403 35 Libouchec,
- 3) **Zdravé Ústí**, IČO: 27031713,
sídlem Ostrčilova 539/9, Klíše, 400 01 Ústí nad Labem,
- 4) **Stop tunelům, z. s.**, IČO: 22879552,
sídlem Na Valech 3, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2021, č. j. MZP/2021/530/4,
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 1. 2021, č. j. MZP/2021/530/4, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí, ze dne 8. 6. 2020, č. j. KUUK/094409/2020/KUUK/ZPZ, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení 1), 2), 3) a 4) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2021, č. j. MZP/2021/530/4, kterým byla zamítnuta samostatná odvolání žalobce, osob zúčastněných na řízení 3) a 4) a spolku v rozhodnutí označeného jako „Přátelé přírody, o. p. s.“ a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 6. 2020, č. j. KUUK/094409/2020/KUUK/ZPZ, jehož výrokem bylo rozhodnuto, že se povoluje výjimka ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů při provádění a užívání staveb v rámci záměru, konkrétně pak zákazů chytat, rušit, zraňovat a usmrcovat jedince druhů ještěrka obecná (*Lacerta agilis*, evropsky významný druh), slepýš křehký (*Anguis fragilis*), prskavec větší (*Brachinus crepitans*) a střevlík zlatitý (*Carabus auratus*), rušit jedince druhů tuhýk obecný (*Lanius colurio*, evropsky významný druh) a bramborníček hnědý (*Saxicola rubetra*, evropsky významný druh) anebo sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat vývojová stadia těchto druhů nebo jimi užívaná sídla. Současně byly stanoveny podmínky této výjimky.
2. Žalobce se rovněž domáhal náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí ani prvostupňové rozhodnutí neuvádí žádný konkrétní relevantní veřejný zájem, který by měl převážet nad zájmem na ochraně přírody. V rozhodnutích jsou uvedena pouze zcela obecná tvrzení. Uvedl, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ve vztahu k otázce převahy veřejného zájmu na realizaci záměru žadatele pouze uvedl, že „*veřejný zájem na realizaci záměru se opírá o jeho očekávané veřejné přínosy v ekonomické a sociální oblasti, byť se jinak jedná o záměr motivovaný privátním obchodním zájmem.*“ Žalobce zdůraznil, že uvedené přínosy spočívající v očekávaných veřejných přínosech v ekonomické a sociální oblasti nebyly nijak ve vztahu k dané konkrétní lokalitě specifikovány a kvantifikovány a ani není uvedeno, jaké konkrétní veřejné zájmy v daném místě mají naplňovat. Poukázal na skutečnost, že vytvoření pracovních míst a odvod daní (což dle jeho názoru mají být ony přínosy v ekonomické a sociální oblasti) je důsledkem každé obdobné stavby, ovšem z toho nelze dovozovat, že na každé stavbě obdobného charakteru by byl veřejný zájem. Veřejný zájem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na realizaci stavby nelze dovodit pouze z toho, že se jedná o investici, v rámci které se vytvoří pracovní místa. Tuto vadu ve vymezení veřejného zájmu na realizaci záměru dle žalobce neodstranil ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

4. Žalobce trval na tom, že bez řádného konkretizování a kvantifikování přínosu daného záměru nebylo možné tento přínos porovnat s jeho negativy. Zdůraznil, že bylo povinností žadatele prokázat, že veřejný zájem na realizaci stavby převažuje nad zájmem na ochraně přírody. Navíc dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) jsou správní orgány povinny zjistit rozhodný stav věci a zajistit podklady pro rozhodnutí.
5. Žalobce uvedl, že již v rámci správního řízení poukazoval na skutečnost, že není vyloučeno, aby byl dán veřejný zájem i na podnikatelské stavbě, ale namítal, že není dán právě u daného záměru, neboť jeho přínosy jsou pouze běžnými přínosy obdobných staveb (nikoli výjimečné) a z těchto běžných přínosů nemůže sám o sobě vyplývat veřejný zájem na realizaci daného záměru. Žalobce zdůraznil, že záměr nelze zkoumat jen ve světle případných přínosů, ale i ve světle jeho případných negativ.
6. Žalobce dále uvedl, že jedinou konkrétnější kvantifikaci přínosů záměru obsahuje žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že *„odvolacímu orgánu se jeví jako plausibilní, že záměr přispěje k vytvoření 320–350 pracovních míst a s tím souvisejícím vytvořením až 638 pracovních míst v návazných oborech a vytvoření investic o celkovém rozsahu ve výši téměř 27 mld. Kč za dobu životnosti tohoto záměru, a to v souladu s podporou státu, Ústeckého kraje, jednotlivých obcí a koncepčními dokumenty (územně plánovací dokumentace, Národní iniciativa Průmysl 4.0, Strategie regionálního rozvoje, Integrovaná strategie Ústeckochomutovské aglomerace)“*. Žalobce poukázal na skutečnost, že množství vytvořených pracovních míst je pouhým odhadem uvedeným v dokumentaci žadatele. Žalovaný tak pouze přejal tvrzení žadatele a nijak jej nehodnotil a neporovnal ve vztahu k poměrům zaměstnanosti v dané lokalitě.
7. Žalobce rovněž poukázal na projekt Nupharo v sousedství zamýšleného záměru, který v současné době krachuje. V souvislosti s tím konstatoval, že očekávané veřejné přínosy v ekonomické a sociální oblasti se nemusejí vůbec dostavit.
8. Žalobce dále zdůraznil, že zájem na ochraně přírody není jen zájem na ochraně zvláště chráněných druhů živočichů. V daném případě zamýšlená stavba dle žalobce narušuje veřejné zájmy chráněné zvláštními předpisy. Záměr má dle žalobce následující negativní důsledky na životní prostředí: urbanizace doposud nezastavěného území, zábor zemědělské půdy, narušení biotopu obecně chráněných druhů rostlin a živočichů, narušení krajinného rázu, nárůst negativních vlivů dopravy, změna mikroklimatu daného území, nárůst hluku a prašnosti v důsledku výstavby areálu. Žalobce konstatoval, že pokud je stavba navržena v rozporu s právními předpisy, nemůže být na její realizaci dán veřejný zájem, neboť o veřejný zájem se nemůže jednat tam, kdy by tento zájem byl v rozporu s platnými předpisy.
9. Žalobce dále namítal, že žalovaný bez dalšího odkazoval na soulad záměru s koncepčními dokumenty uvedenými v rozhodnutí, avšak nijak nevyhodnotil, co z těchto strategií vyplývá ve vztahu k záměru a nehodnotil koncepční dokumenty či jejich části, s nimiž je záměr v rozporu. V tomto směru poukázal žalobce na Politiku územního rozvoje České republiky, která v odstavci 14 stanovuje jako prioritu ochranu a rozvoj přírodních, civilizačních a kulturních hodnot území, zohledňování potřeb ekonomického a sociálního rozvoje v souladu s principy udržitelného rozvoje. Dále v odstavci 19 stanovuje jako prioritu využití brownfieldů, hospodárné využití zastavěného území, ochranu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezastavěného území. A v odstavci 20 stanovuje jako prioritu umisťovat rozvojové záměry do co nejméně konfliktních lokalit, respektovat veřejné zájmy např. ochrany biologické rozmanitosti a kvality životního prostředí. Obdobně upozornil na priority stanovené v Zásadách územního rozvoje Ústeckého kraje, a to zásadu č. 11 – využití brownfieldů, ochrana nezastavěného území, zásadu č. 12 – využití průmyslových zón, ochrana volných ploch mimo zastavěná území a zásadu č. 14 – minimalizaci záborů zemědělského půdního fondu. S uvedenými principy strategických dokumentů je záměr žadatele dle žalobce v rozporu. Nelze tedy dle jeho názoru tvrdit, že záměr je zcela v souladu s územně plánovací dokumentací.

10. Žalobce trval na tom, že záměr nenaplní ani standardy trvale udržitelného rozvoje dle Strategie udržitelného rozvoje Ústeckého kraje. Uvedená strategie obsahuje mimo jiné prioritu striktně regulovat výstavbu nových průmyslových zón na volných plochách mimo současné zastavěné území obcí a zásadu preference využití nevyužívaných zdevastovaných ploch a objektů (brownfieldy) před výstavbou na „zelené louce“. Z Územní studie krajiny zpracované pro správní území obce s rozšířenou působností Ústí nad Labem pak dle žalobce vyplývá, že je třeba revidovat industriální rozvoj při dálnici D8 Žďárek s tím, že rizikem další expanze do krajiny je i vedlejší efekt dálnice D8 ve smyslu využívání navazujících ploch (dálničních křižovatek) pro plošnou zástavbu nadmístního významu.
11. S ohledem na výše uvedené žalobce konstatoval, že jsou koncepce, ze kterých veřejný zájem na realizaci daného záměru vzhledem k jejich obecnosti vyplývat nemůže, a existují i koncepce, s nimiž je záměr v přímém rozporu. Uvedený rozpor žalovaný nijak neřešil. Žalobce trval na tom, že ve vztahu k hodnocení dotčeného a převažujícího veřejného zájmu žalovaný zcela pominul jeho argumentaci.
12. Dále žalobce poukázal na rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s předchozím rozhodnutím žalovaného v téže věci ze dne 27. 5. 2019, č. j. MZP/2019/530/723. Žalobce trval na tom, že přestože správní orgán prvního stupně neodstranil vady, které byly předchozím rozhodnutím žalovaného vytýkány původnímu prvostupňovému rozhodnutí, bylo následné prvostupňové rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím bez dalšího potvrzeno. V této skutečnosti spatřoval žalobce překvapivost žalobou napadeného rozhodnutí a narušení legitimního očekávání. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí dopustil stejných vad, které původně ve svém předchozím rozhodnutí v téže věci vytýkal prvostupňovému rozhodnutí.
13. Žalobce trval na tom, že v případě daného záměru nepřevažoval veřejný zájem na jeho realizaci nad veřejným zájmem na ochraně přírody.
14. Dále žalobce namítal, že nebyla splněna podmínka řádného posouzení existence jiného uspokojivého řešení. Žalobce trval na tom, že je nutno posoudit, zda nelze dosáhnout uspokojení veřejného zájmu, který je na realizaci stavby jiným uspokojivým řešením, tj. řešením, které nekoliduje se zájmy ochrany přírody nebo alespoň nikoli v takové míře. Prvostupňový orgán dle žalobce pouze odkázal na vyjádření obcí okresu Ústí nad Labem potvrzující nedostupnost brownfieldů vhodných pro umístění předmětného záměru na jejich území, ovšem tyto žadatelem předložené podklady nijak dále nehodnotil. Pokud za veřejný zájem na realizaci záměru byly označeny užítky v sociální a ekonomické oblasti, je nezbytné, aby správní orgány uvažovaly, zda tyto přínosy nemůže přinést jiné uspokojivé řešení. Žalobce trval na tom, že záměr je možné realizovat na jiném místě v daném kraji nebo jiným způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Žalobce uvedl, že i materiály předložené žadatelem potvrzovaly existenci ploch s obdobným využitím obce Trmice a Chabařovice. Dle žalobce tedy naplnění podmínky neexistence jiného uspokojivého řešení nebylo doloženo ani odpověďmi obcí předloženými žadatelem. Zároveň žalobce zdůraznil, že v Ústeckém kraji je množství jiných těžbou a průmyslovou činností již narušených míst, kde lze záměr zrealizovat.
16. Dále žalobce namítal, že nebyla splněna podmínka naléhavosti důvodů pro její udělení. Trval na tom, že není dán z hlediska veřejných zájmů důvod k tomu, aby bylo nutno předmětný záměr realizovat. Situaci v dané lokalitě není možno dle jeho názoru označit za stav, který by bylo nutno naléhavě řešit. Naléhavý důvod by byl dle žalobce dán pouze v případě, kdy by nerealizace záměru mohla závažným způsobem ohrozit nebo narušit veřejný zájem. Dle žalobce však naopak k narušení veřejných zájmů dojde realizací záměru. Prvostupňový orgán pouze odkázal na očekávané veřejné přínosy a žalovaný pak uvedl, že postačí prostá naléhavost, kterou je možné z koncepčních dokumentů i přínosu záměru dovodit. Žalovaný však neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly naléhavosti potřeby daného záměru, neboť dle žalobce tato naléhavost z koncepčních dokumentů nevyplývá. Ve vztahu k naplnění podmínky naléhavosti udělení výjimky je dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný uvedl, že prakticky totožné námitky uvedl žalobce již v průběhu správního řízení. Proto odkázal na své žalobou napadené rozhodnutí s tím, že v něm vyjádřil svůj názor a důsledně vypořádal odvolací námitky žalobce. Trval na tom, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí postupoval v souladu s příslušnými zákony, zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pro potřeby řízení si opatřil dostatečné podklady, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v rámci řízení provedl volné hodnocení důkazů. Trval na tom, že otázky podstatné pro řízení byly dostatečně vypořádány a závěry správních orgánů v prvostupňovém a žalobou napadeném rozhodnutí řádně odůvodněny.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1)

18. Osoba zúčastněná na řízení 1) úvodem zdůraznila, že žaloba je totožná jako žaloba, kterou samostatně podala osoba zúčastněná na řízení 4), a to včetně námitek, které žalobce nikdy neuplatnil. Dle osoby zúčastněné na řízení 1) je jediným účelem žaloby prázdné blokování realizace záměru. Jedná se dle jejího názoru o zneužití práva na soudní ochranu. Zdůraznila, že žalobce nijak nerozpíral, že v řízení před správními orgány bylo prokázáno, že dotčené území nenabízí výraznější perspektivu z hlediska dalšího vývoje ohrožených druhů, že výskyt ohrožených druhů je v daném území minimální, že vliv záměru na stav jednotlivých druhů z hlediska ochrany lze hodnotit jako málo významný a že při porovnání s lokalitami v rámci širšího území se daná lokalita jeví jako nejvhodnější. Trvala na tom, že žalovaný při vypořádání odvolacích námitek vyšel ze svých požadavků na další postup správního orgánu prvního stupně, které vymezil v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2038/ZPZ/2018/ZD-982, [předchozí zrušující rozhodnutí žalovaného bylo ze dne 27. 5. 2019, č. j. MZP/2019/530/723, datum vydání a číslo jednací uvedené osobou zúčastněnou na řízení 1) se vztahuje k původnímu prvostupňovému rozhodnutí zrušenému uvedeným rozhodnutím žalovaného – poznámka soudu]. Osoba zúčastněná na řízení 1) rovněž poukázala na judikaturu správních soudů, ze které vyplývá, že nedostatky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí prvního stupně může napravit odvolací rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení 1) trvala na tom, že z věcného hlediska odpovídá rozsah výjimky zamýšlenému záměru, přičemž jednotlivé podmínky snižují možný (dle biologického hodnocení minimální) dopad na chráněné přírodní zájmy.

19. Osoba zúčastněná na řízení 1) dále trvala na tom, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí jasně identifikoval veřejný zájem a poměřil jej se zájmy ochrany přírody. Trvala na tom, že hodnocení žalovaného nepominulo žádnou z podmínek vyžadovaných zákonem nebo judikaturou. Poukázala na judikaturu správních soudů, ze které vyplývá, že postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka a že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost zjistit obsah a důvody rozhodnutí a nelze je vztahovat na případy, kdy správní orgán pouze nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené odvolací námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zdůraznila, že správní orgány ani soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
20. Osoba zúčastněná na řízení odkázala na dokumenty předložené správním orgánům. Zdůraznila, že žalobce neuvedl, v čem by měly být predikce přínosů záměru chybné, v čem neodpovídají státním politikám nebo požadavkům územně plánovací dokumentace. Žalobce dle jejího názoru nerozporoval ekonomické analýzy ani vyžádaná vyjádření obcí. Nerozporoval rovněž závěr provedeného biologického hodnocení. Zdůraznila, že ekonomické a sociální zájmy jsou zákonem vnímány jako obecný korektiv ochrany přírody a krajiny, který stojí na podobné úrovni a neomezuje se na výjimečné či úzké případy neziskových či charitativních činností.
21. Ve vztahu k námitce nedostatečného posouzení naléhavosti jiných veřejných zájmů osoba zúčastněná na řízení poukázala na skutečnost, že žalobce žádnou námitku týkající se této skutečnosti neuplatnil. Přesto uvedl, že žalovaný se s naléhavostí převažujících veřejných zájmů dostatečně vypořádal na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Závěry žalovaného považuje osoba zúčastněná na řízení 1) za zcela souladné s požadavky zákona i unijních předpisů. Podmínku naléhavosti nelze vykládat izolovaně, nýbrž v kontextu unijního konceptu úpravy odchylného režimu z druhové ochrany evropsky významných druhů ve smyslu směrnice 92/43/EHS. Ze znění směrnice dle osoby zúčastněné na řízení 1) vyplývá, že naléhavými důvody jsou i důvody sociální nebo ekonomické povahy. Podmínku naléhavosti je tak nutné dle názoru osoby zúčastněné na řízení 1) hodnotit ve spojení s existencí převažujícího veřejného zájmu a výhradně ve vazbě na ochranu záměrem dotčených chráněných druhů.
22. K námitce týkající se hodnocení existence jiného uspokojivého řešení zdůraznila osoba zúčastněná na řízení 1), že žalobce bagatelizuje závěry správních orgánů, které uvedly, že podklady předložené žadatelem potvrzují nedostupnost brownfieldů vhodných pro umístění záměru na území okresu Ústí nad Labem. Žalobce s uvedeným závěrem správních orgánů nijak nepolemizoval a nepoukazoval na žádné alternativní řešení, které by umožňovalo realizaci zamýšleného záměru a bylo současně ohleduplnější z hlediska míry zásahu do zájmů druhové ochrany. Osoba zúčastněná na řízení 1) zdůraznila, že hledání alternativního řešení není v daném správním řízení neomezené a nepředstavuje návrat ke zvažování různých variant dostupných v předchozích fázích plánování či posuzování záměru. Musí jít o řešení reálné a zároveň v této fázi řízení dostupné. Osoba zúčastněná na řízení 1) trvala na tom, že dle podkladů, na základě, kterých správní orgány rozhodly, není v relevantním regionu známo jiné území, které je platnou územně plánovací dokumentací Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

určeno k realizaci záměru o stejných parametrech a se srovnatelným dopravním napojením, které by zároveň v případě realizace splňovalo předpoklad výrazně nižší či nulové zátěže z hlediska druhové ochrany.

23. Osoba zúčastněná na řízení 1) dále uvedla, že z leteckého snímku založeného ve správním spise vyplývá, že dotčené území je odříznuté od okolí rušnými pozemními komunikacemi, je z hlediska zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody jen málo perspektivní, s negativními vyhlídkami. Proto zásah do ochrany ohrožených druhů dle jejího názoru nelze považovat za závažný.
24. K námitce nedostatečného vymezení souladu s Národní iniciativou Průmysl 4.0 a že se žalovaný nevyjádřil k námitce, že nezaměstnanost v České republice i v Ústeckém kraji je relativně nízká, a proto veřejný zájem na vzniku pracovních míst, obzvláště méně kvalitních, nelze považovat za významný, osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že žalobce takovou námitku neuplatnil ve svém odvolání. Dále uvedla, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, které podklady vzal žalovaný za podstatné k prokázání veřejného zájmu na realizaci záměru a jak je hodnotil. Dále uvedla, že zákon o ochraně přírody nevyžaduje, aby převažující veřejný zájem byl významný. Dle tohoto zákona je nutné, aby zájem byl veřejný a musí převažovat na zájmem na ochraně přírody. Míra naplnění veřejného zájmu hraje roli při poměrování s veřejným zájmem na ochraně přírody, který dle osoby zúčastněné na řízení správní orgány shledaly nepodstatným se slabou perspektivou budoucího vývoje. Osoba zúčastněná na řízení 1) trvala na tom, že v předmětném řízení bylo přesvědčivě vymezeno, v čem spočívá převažující veřejný zájem.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení 2), 3) a 4)

25. Osoby zúčastněné na řízení 2), 3) a 4) se k podané žalobě nevyjádřily.

Posouzení věci soudem

26. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že vyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
27. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
28. V ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody je mimo jiné stanoveno, že výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů podle § 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah, orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských Spolu s prvopisem potvrzuje I. T.

společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.

29. V § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody je uvedeno, že výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů lze povolit z naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru.
30. Zásadní námitkou navrhovatele bylo, že v prvostupňovém ani žalobou napadeném rozhodnutí nebyl řádně vymezen relevantní veřejný zájem, který měl být poměřován dle § 50 odst. 1 zákona o ochraně přírody ve vztahu k veřejnému zájmu na ochraně přírody. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí k vymezení veřejného zájmu uvedl: *„V otázce existence veřejného zájmu na realizaci záměru a jeho poměru k zájmu ochrany přírody (§ 56 odst. 1 věta první zákona) dospěl krajský úřad i v novém projednání věci k závěru, že veřejný zájem na realizaci záměru se opírá o jeho očekávané veřejné přínosy v ekonomické a sociální oblasti, byť se jinak jedná o záměr motivovaný privátním obchodním zájmem. Na výzvu krajského úřadu v novém projednání žadatel předložil vyčíslení těchto přínosů [7], které nebylo nijak zpochybněno. Žadatel zároveň ocitoval schválené veřejné koncepce, územně plánovací dokumentace a vyjádření představitelů místních samospráv k potvrzení souladu záměru s cíli těchto koncepcí a se schválenými cíli územního rozvoje i k potvrzení podpory záměru ze strany samospráv [5].“* Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí odcitoval závěry obsažené v prvostupňovém rozhodnutí a dále konstatoval: *„Krajský úřad proto vyhověl požadavku, aby došlo ke specifikaci tvrzených investičních příležitostí ve vztahu k dané lokalitě nějak specifikovány a kvantifikovány – a rovněž odvolacímu orgánu se jeví jako plauzibilní, že záměr přispěje k vytvoření 320-350 pracovních míst a s tím souvisejícím vytvoření až 638 pracovních míst v návazných oborech a vytvoření investic o celkovém rozsahu ve výši téměř 27 mld. Kč za dobu životnosti tohoto záměru, a to v souladu s podporou státu, Ústeckého kraje, jednotlivých obcí a koncepčními dokumenty (územně plánovací dokumentace, Národní iniciativa Průmysl 4.0, Strategie regionálního rozvoje, Integrované strategie Ústeckochomutovské aglomerace). Komerční povaha záměru přitom nevylučuje, že jeho realizací dojde k naplnění veřejného zájmu.“*
31. Na tomto místě musí soud poukázat na skutečnost, že v rámci předmětného správního řízení již žalovaný ve věci jednou rozhodoval rozhodnutím ze dne 27. 5. 2019, č. j. MZP/2019/530/723, a původní prvostupňové rozhodnutí zrušil. Ve vztahu k vymezení veřejného zájmu, který měl být poměřován se zájmem na ochraně přírody žalovaný ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí uvedl: *„V tom smyslu by měl přezkoumatelně porovnat jednotlivá pozitiva záměru (fakta znějící pro udělení výjimky), jakož i příslušná negativa udělení výjimky (realizace záměru), a z toho dovodit, zda zde je skutečně nebo není převažující veřejný zájem na realizaci záměru, staveb, záboru půdy pro výstavbu a s tím související likvidace příslušného biotopu zvláště chráněných druhů živočichů (dále také jen "ZCHDŽ"). Takové přezkoumatelné vyhodnocení jednotlivých zájmů však v odůvodnění obsaženo není. Neboť takové odůvodnění absentuje, jsou i námitky odvolatele stran shora uvedeného oprávněné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nevyplývá převaha veřejného zájmu na realizaci záměru. Je tak zcela legitimní tvrzení účastníků řízení, odvolatele, že příslušná pracovní místa mohou být tvořena jinde, dokonce s menšími negativními vlivy na ostatní složky životního prostředí (zábor zemědělského půdního fondu a dále již zmiňované), převažující veřejný zájem není v rozhodnutí dostatečně odůvodněn. Rovněž tak ekonomické a sociální aspekty na úrovni České republiky nebudou realizací záměru významně zlepšeny. Převažující veřejný zájem na záměru s ohledem na shora uvedené přitom není v rozhodnutí*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podpořen žádnými kvantitativními vyjádřeními, uvedením příslušných konkrétních dat prokazujících nezaměstnanost v dané lokalitě, rozbořem, zda takto případně nezaměstnaní budou moci nalézt zaměstnání v provozech, jež mají být záměrem realizovány. Je tedy přirozené, že si účastník řízení klade i otázky, zda případně vzniklá pracovní místa nejsou jen podnikatelským záměrem, kde není žádný veřejný zájem, natožpak převažující, a zda pracovní místa nejsou jen pracovními místy například pro cizince dojíždějící za prací, s čímž budou spojeny další negativní jevy v samotné lokalitě záměru. S ohledem na nedostatečné odůvodnění tak vzniká otázka, zda nejde pouze o záměr nadmístního významu, nijak neřešící, například pracovní možnosti v nejbližším okolí. Shora uvedeným se měl správní orgán prvního stupně zabývat v odůvodnění rozhodnutí, a podklady mohl vyžadovat rovněž od samotného žadatele o výjimku. Odvolací správní orgán má dále za to, že v odůvodnění rozhodnutí chybí zdůvodnění převažujícího veřejného zájmu plynoucího z vytvoření pracovních míst, jak rovněž namítá odvolatel, to je: v odůvodnění je pouze konstatováno, že budou vytvořena pracovní místa. Není zde hodnoceno, jakým má být přínos ke zvýšení zaměstnanosti.“

32. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že i když soud přihlédne k principu jednotnosti správního řízení, kdy odvolací orgán může odstranit nedostatky prvostupňového rozhodnutí a obě rozhodnutí pak je nutné posuzovat v jejich souhrnu, je nutno konstatovat, že ani v řízení následujícím, po výše uvedeném zrušujícím rozhodnutí nedošlo v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k náležitému vymezení veřejného zájmu, který by měl být poměřován se zájmem na ochraně přírody. Soud musí zdůraznit, že je zcela nepřipustné v odůvodnění správního rozhodnutí odkazovat na podklady k rozhodnutí, aniž by bylo v samotném rozhodnutí uvedeno, co je v daných podkladech rozhodnutí uvedeno a jak správní orgán skutečnosti obsažené v podkladech rozhodnutí hodnotí. Správní orgán prvního stupně pouze konstatoval, že veřejný zájem na realizaci záměru spatřuje v očekávaných přínosech v sociální a ekonomické oblasti, aniž by je jakkoli specifikoval. Žalovaný, přestože v předchozím zrušujícím rozhodnutí v daném řízení poměrně podrobně vymezil skutečnosti, které ve vztahu k vymezení veřejného zájmu na realizaci záměru je nutné v řízení posoudit, pouze uvedl, že je nezpochybnitelné, že dojde k vytvoření 320-350 pracovních míst a s tím souvisejícím vytvoření až 638 pracovních míst v návazných oborech a vytvoření investic o celkovém rozsahu ve výši téměř 27 miliard korun za dobu životnosti tohoto záměru, ovšem ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nezhodnotil, jaký význam vytvořená pracovní místa a předpokládané vytvořené investice mají z hlediska veřejného zájmu. Je s podivem, že žalovaný na hodnocení přínosu záměru ve vztahu k posouzení veřejného zájmu na jeho realizaci zcela rezignoval, přestože ve svém předchozím rozhodnutí v téže věci poměrně podrobně vymezil, v jakém rozsahu se touto skutečností má správní orgán prvního stupně zabývat. Správní orgán prvního stupně reagoval na výše citované předchozí rozhodnutí žalovaného pouze v tom směru, že si nechal od žadatele předložit podklady k posouzení veřejného zájmu, ovšem skutečnosti vyplývající z těchto podkladů v rozhodnutí neuvedl a nijak nezhodnotil. Tento nedostatek neodstranil ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené tedy soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je ve vztahu k vymezení veřejného zájmu, který má být poměřován se zájmem na ochraně přírody, a ve vztahu k hodnocení otázky převahy tohoto veřejného zájmu nad zájmem na ochraně přírody zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
33. V další námitce žalobce namítal, že správní orgány odkazovaly na soulad záměru s koncepčními dokumenty, aniž by se zabývaly skutečností, že s některými požadavky těchto koncepčních dokumentů je předmětný záměr v rozporu. Ve vztahu k obsahu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

koncepčních dokumentů správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl: „Žadatel zároveň ocitoval schválené veřejné koncepce, územně plánovací dokumentace a vyjádření představitelů místních samospráv k potvrzení souladu záměru s cíli těchto koncepcí a se schválenými cíli územního rozvoje i k potvrzení podpory záměru ze strany samospráv. Ani tyto podklady nebyly v průběhu řízení nijak zpochybněny.“ V žalobou napadeném rozhodnutí bylo pak pouze konstatováno, jak bylo již výše uvedeno, že záměr je v souladu s koncepčními dokumenty, kterými jsou územně plánovací dokumentace, Národní iniciativa Průmysl 4.0, Strategie regionálního rozvoje, Integrované strategie Ústeckochomutovské aglomerace.

34. V předchozím zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2019, č. j. MZP/2019/530/723, je k této otázce uvedeno ve vztahu k odkazu správního orgánu prvního stupně na Politiku územního rozvoje české republiky: „Odvolatel na tomto místě oprávněně uvádí, že je-li na tento dokument odkazováno v souvislosti s odůvodněním převažujícího zájmu, je třeba se vypořádat i s dalšími skutečnostmi, na nichž je politika územního rozvoje vystavěna, respektive zohlednit celý obsah dokumentu, dokument ve všech souvislostech a zvážit i ostatní ustanovení, požadavky a záměry dokumentu. Jak odvolatel oprávněně uvádí, ve shora uvedené politice není hovořeno pouze o požadavku ekonomického rozvoje lokalit, ale zdůrazňuje množství dalších republikových priorit, při jejichž vzájemném porovnání, může být interpretována část veřejného zájmu pro realizaci nebo nerealizaci záměru, pokud už je na takový dokument žadatelem o výjimku nebo správním orgánem prvního stupně odkazováno. Správní orgán prvního stupně na tento dokument pouze odkázal ve smyslu shora uvedeném, avšak argumentace pouhým odkazem na takový dokument je neurčitá, vágní. Správní orgán prvního stupně se tedy dostatečně nevypořádal s námitkami odvolatele, které odvolatel vznášel jako účastník řízení již ve fázi vyjádření se v rámci správního řízení před vydáním rozhodnutí. Shora zmíněný dokument odkazuje na množství jiných republikových priorit, které odvolatel ve svém odvolání podrobně popisuje, a totiž např. zohledněním potřeb ekonomického a sociálního rozvoje v souladu s principy udržitelného rozvoje, požadavkem využívat přednostně tzv. brownfields, hospodárně využívat zastavěné území, chránit nezastavěné území, záměry umisťovat pokud možno do co nejméně konfliktních lokalit z pohledu ochrany přírody, chránit biologickou rozmanitost a kvalitu životního prostředí, atd. Správní orgán prvního stupně na uvedenou politiku odkazuje jen v souvislosti s vizí očekávaného vytvoření pracovních míst a souvisejících investic.“ Dále pak žalovaný v předchozím zrušujícím rozhodnutí uvedl: „V samotné žádosti o povolení výjimky je argumentováno některými koncepčními dokumenty a politikami typu: Národní iniciativa Průmysl 4.0, Strategie regionálního rozvoje pro roky 2014-2020, v žádosti je dále zmiňován a zařazen Ústecký kraj v rámci České republiky jako "strukturálně postižený region", tyto dokumenty jsou následně rovněž zmiňovány i v samotném napadeném rozhodnutí a jednotliví účastníci se k nim ve svých vyjádřeních vyjadřují zcela kriticky. Odvolací správní orgán došel k závěru, že správní orgán prvního stupně si z uvedených podkladů (shora uvedené koncepční dokumenty) vybral pouze pasáže vyznívající ve prospěch realizace záměru, zatímco negativní dopady záměru na ochranu životního prostředí byly upozaděny. Podle názoru odvolacího orgánu se tímto postupem správní orgán prvního stupně dopustil hned několika významných procesních pochybení. Odvolací orgán především zdůrazňuje, že uvedené podklady pro rozhodnutí představují důkazy ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu, které je nutno ve správním řízení hodnotit podle § 50 odst. 4 správního řádu při dodržení zásady volného hodnocení důkazů. Tato zásada mimo jiné znamená, že jednotlivým důkazům je přisuzována určitá hodnota závažnosti (důležitosti), hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti (věrohodnosti) [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 5 Afs

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

104/2006-73]. Z této zásady současně vyplývá, že se každý důkaz hodnotí jako celek. Není proto možné z jednotlivých důkazů podle potřeby vybírat pouze některé části a ostatní zpochybňovat či odmítat, aniž by pro takové závěry existoval jiné relevantní důkazy.“

35. Z výše uvedeného vyplývá, že stejně jako v případě vymezení veřejného zájmu na realizaci předmětného záměru, který měl být poměřován se zájmem na ochraně přírody, nerespektovaly správní orgán prvního stupně ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí závěry obsažené v předchozím zrušujícím rozhodnutí žalovaného v dané věci a zůstaly u pouhého odkazu na údajný soulad záměru s koncepčními dokumenty, aniž by řádně hodnotily obsahy těchto koncepčních dokumentů v jejich souhrnu a aniž by se vypořádaly i s částmi těchto dokumentů, které by mohly hovořit proti realizaci záměru. I v tomto směru tedy soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
36. K námitkám žalobce, že nebyla splněna podmínka převahy veřejného zájmu na realizaci záměru nad veřejným zájmem na ochraně přírody, nebyla řádně posouzena podmínka existence jiného uspokojivého řešení a otázka naléhavosti důvodů pro udělení výjimky, soud konstatuje, že tyto veškeré skutečnosti jsou vždy poměřovány ve vztahu k veřejnému zájmu na realizaci záměru, který jak bylo výše uvedeno, nebyl v daném řízení doposud řádně vymezen. Proto soud považuje za předčasné se těmito otázkami zabývat.
37. Pro úplnost soud k poukazu osoby zúčastněné na řízení 1), že žalobce uplatnil v žalobě i námitky, které neuplatňoval v rámci svého odvolání, uvádí, že žalobce se nedomáhal určení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání odvolacích námitek, ale namítal, že nebyly řádně odůvodněny skutečnosti, které měly být dle zákona posouzeny. Na tomto místě soud rovněž podotýká, že nic nebránilo v daném řízení žalobci uplatňovat i námitky, které nebyly uplatněny v rámci správního řízení.
38. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Současně soud přistoupil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť zjištěné vady řízení se týkaly i tohoto rozhodnutí.
39. V předmětné věci soud neprovedl dokazování správním spisem, které navrhoval žalobce, neboť v soudním řízení v rámci správního soudnictví se dokazování správním spisem vedeným v řízení, ve kterém bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, neprovádí.
40. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. tohoto rozhodnutí povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z uvedených částek kromě soudního poplatku. Náhrada za uhrazený soudní poplatek za návrh na odkladný účinek ve výši 1 000 Kč nebyla žalobci přiznána, neboť návrh byl usnesením zdejšího soudu ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. 4. 2021, č. j. 16 A 13/2021-51, zamítnut, a žalobce tedy ve věci tohoto návrhu nebyl úspěšný.

41. O náhradě nákladů řízení u osob zúčastněných na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jim může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání náhrady nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení. Proto soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nejlí právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. března 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.